

# Poprvé s Uzlem



# Făgăraș, lezer Păpușa



# Poprvé s Uzlem

aneb

## Făgăraș, Iezer Păpușa 18.-27.7. 2007

„Správnej chlap smrdí i z fotky, a když si odhrne předkožku, vyletí masařka.“ Uzel

„Smočíš-li pero v jiném kalamáři, bude doma lépe psát.“ Uzel

### **Středa 18.7. – Šťastná cesta z ČR**

Po dvouleté pauze a měsíčním hledání třetího člena, vyrážíme s Alešem a UZLEM na další pořádnou akci. Letos to je přechod Fagaraše. Pan docent nás veze do ÚO, odkud vyrážíme rychlíkem do Brna, kde nám ve 14:00 jede bus do Sibiu. Nebudu předbíhat vývoj situace, ale bus nejel. Po 11. hodině opouštíme vlak a v centru nacházíme Veselou vačici, kde obědváme – Uzel gordon, my pfefersteak (pořádnou flákotu masa) a všichni lahodnou Plzničku či dvě. Spěšně nakoupíme v Tescu a jsme na Zvonaře. Ve 14:37 jsme již nervózní a po nalezení určitých nejasností, rozhovoru s druhou partičkou týpků a telefonátech zjišťujeme, že náš bus byl prý plný, tak do Brna ani nezajížděl. Bojová porada – jdeme za prodejcem jízdenek (je to firma z Brna). Výsledek – bojová porada – zjistit cenu vlaku pro 6 osob. Rezultát – jedeme vlakem, polovinu peněz nám vrátí a jdeme na pifko, teda dvě. Prodejce jízdenek [www.onlinebus.cz](http://www.onlinebus.cz) je seriózní, dopravce Orlan je ycho de puta. Kupujeme pifko do vlaku a za 9466,- pro 6 lidí vyrážíme EC v 18:17 + 10 minut sekera do Budapešti. Kluci jsou stavaři Éda (je jmenován staršinou), Jéňa a Tomáš (zván též Doktor) a hrajou poker a pijou pifko. My večeríme, dáme pifko, já neředím, takže přidávám večerku, kluci odpadají a jdou spát. Jsme za Blavou, jdu hrát poker. Vystupujeme v Budapešti bez forintu v kapse na zdejší pifko Borsodi Sör, takže usedáme na bobkách v díře před nádražím. V Keleti končí v hale tratě. Náš spoj má 50 minut sekeru, ale nakonec přijíždí a nám se nedaří najít náš vagon. Paní průvodčí umí lehce anglicky, tak nám vysvětluje, že vagony do Sofie odjedou a přijede náš do Devy. To se i stává, lezeme do 2 kupéček a uleháme ke spánku. Stala se nám jediná nepříjemnost – maďarský průvodčí nás 5 minut od hranic vzal o 20 euro – prý za rezervaci. Celní kontrola byla svižná s letným pohledem do pasu a bez razítka. (Papř)

### **Čtvrtek 19.7. – Úspěšně v Rumunsku**

Ráno vystupujeme v Devě, Aleš je ohromen výpočetní technikou u pokladen a kupuje nutné rezervace. Asi na čas přijíždí příjemný motoráček (taková miniatúrka našeho pendolina), Aleš dělá, že se kochá okolní krajinou, my s Uzlem pospáváme. V Sibiu jdeme do banky směnit eura na lei (1 EUR = 3,02 LEI). Zatímco čekáme na směnění, ujímá se nás ostraha a týpek nám radí jak do města, přátelsky se loučí a přeje hodně štěstí. Průměrné uličky nás zavádějí na úžasné náměstí. Staré opravené domy, fontánka, staví se tu podium a zjišťujeme, že Sibiu je European capital of culture 2007. Zaslouží si to! Dáváme první rumunské pifko (Bergembier). Divný název, ale servírka nás ujišťuje, že je rumunské. Kde leží Čechy už ale netuší... Po pifku a krátké procházce po centru kvaltujeme na vlak a za 3 lei/os. kupujeme lístky do Turnu Roșu. Chceme jet 12:10, lístky máme na 14:30, ale průvodčímu to je jedno. Střetáváme se s pěknou Rumunkou bez podprdy – takových tu je dost, jsou tu vůbec pěkný holky. V Turnu Roșu vyráží stavaři napřed, Uzel se převlíká, oni si to nechávají na později. Po menších komplikacích s orientací se za pomoci domorodců dostáváme z města (13:30) míjejíc pohřební vůz a pozůstalé. Cesta je po cestě (tady je to možná silnice) ke klášteru. Pomalu stoupáme podél říčky, mjíme stavaře se slovy, že se uvidíme na hřebeni. Je celkem nepříjemné vedro, pot se z nás jen řine. Jdeme kolem dvou pramínků, kdy druhý je kousek od kláštera. Mají tam krásný kostelík či spíš kapličku, zajímavou zvonici a staví tam ubikace či tak něco. Asi o půl kilometru dál značka (červený kříž) – mimochodem, musím pochválit zdejší značení, je celkem na vysoké úrovni, aspoň zatím – přechází na pěšinu a prudce se zvedá. Zde potkáváme českou trojičku (švédská trojka). Stoupáme asi 3/4 hodiny, je to úmorné, a vycházíme

na loučku odkud pokračujeme ve stoupání. Vedro je stále nepříjemné ač nabíráme výškové metry. Nakonec opouštíme les, měníme značku na červený svislý pruh a přecházíme první sedla a vrcholky. Ukazují se nám první pořádné výhledy do údolí či na Fagaraš. Míjíme krávy, koně, vidíme ovce. Zastavujeme se v sedle před Chica Fedeleşului a s Uzlem vyrážíme najít vodu, bo nám jí už mnoho nezbývá. Podle mapy nacházíme krásný vydatný pramen. Nakonec se tu rozhodneme zakempit, takže vaříme večeři (sojové maso v houbičkové omáčce s těstovinami a Uzel jí sólo). Po večeři se přes nás přežene stádo ovcí i s pastevcem, se kterým hodíme pár slov – asi o počasí. Usínáme po 22:00. (Papř)

### **Pátek 20.7. – první den na hřebenech Fagaraše**

Po klidné noci nám v 6:30 zapípá budík, ale ze spacáků lezeme až v 7h. Ani nevím, jak si Uzel přelehnul do nohou. Venku už je krásný den, slunce svítí a pofukuje vítr. Jen nad nejvyššími vrcholky Fagaraše se drží pár vysokých mraků. Na rozcvičku zaběhnu k prameni pro vodu. S Papřem snídáme klasické musli, Uzel má makovec. Za 1,5h se loučíme s naším přepychovým tábořištěm a traverzem pokračujeme dál. Narážíme na pár pramínků, ale ten náš byl určitě lepší a vydatnější. V rozlehlém travnatém sedle se pase stádo koní. Kluci jsou jak uvytržení, spouště jen cvakají. Já si tu nádheru vychutnávám i bez focení. Značka se nám ztratila, tam míříme horskou loukou na kopec s mohylou. Všude kolem nás kvete a voní fialová mateřídouška. Na vrcholku se nám otvírá pěkný pohled do sedla s několika prameny hojně využívanými pastevci a především na obří masiv Vf. Surul s výškou 2283 m, který určuje směr naší cesty. S trochou strachu a hůlkami v rukou míjíme psy a sestupujeme do sedla. Jsme rádi, že jsme tábořili u nás, tady je spíš bláto než voda. Stoupáme po travnatém hřebínku posetém skalkami různých velikostí i tvarů. Je to paráda, travička jak od sekačky a výhledy jak z knížky. Idylku doplňují pasoucí se osli. Dáváme si pauzu a kocháme se. po krátkém výstupu na rozlehlé plato se nám otevírají pohledy na strmá úbočí Vf. Surul. Traverzem pokračujeme do sedla Rosilior (2169 m), kde nás docela nepřátelsky přivítá asi 5 hnusných pasteveckých psů. Naštěstí bačové zasáhnou včas. Uvelebíme se v sedle a obdivujeme lidi, kteří v závěru nádherné doliny Surului postavili dřevěnou salaš. Pohledu dominuje vrchol Vf. Budislavu (2343 m), kam směřujeme. Postupujeme dlouhým traverzem a cestou překračujeme několik slibně vypadajících potoků vyvěrajících z pod kamenů. V sedle se potkáváme se skupinou turistů a dvěma bači se nádhernými a krotkými psy. Papřík připomíná japonského turistu. Bačové nám dávají darem vylisovanou protěž alpskou, zřejmě symbol Fagaraše. My je za vyfotíme (fotky byly poslány do Rumunska v únoru 2008) a přidáme i něco na zub. Výstup na Vf. Budislavu nám dává docela zabrat a pejskovi, který nám dělá společnost taky. Opět se nám otevírají úchvatné výhledy do zapomenuté dolinky s nádherným plískem ukrytým ve stínu mocného masivu Vf. Grohotisului a na zatím vzdálené vrcholky v masivu Negoiu. Scházíme do sedla nad jezerem Avrig. Výhled doslova bere dech. Temné pleso zasazené do kotle nepřístupných vrcholů masivu Vf. Ciortea ostře kontrastuje se sněhovým polem končícím v jezeře. Scenerii doplňují pohledy na vzdálené hřebeny i zelené dolinky, které máme jako na dlani. Sestupujeme dolů k jezeru, jehož okolí je doslova poseto odpadky a zrezivělými konzervami. Na sněhu i na břehu jezera odpočívají ovce a bačové. Rozložíme se opodál a pokojně obědváme. Slunce pořádně pálí, takže s Uzlem moc neváháme a jdeme prubnout jezero. Voda docela ujde, takže se dá udělat i pár rychlých temp. Hlavně je to ale senzační osvěžení. Pak ještě dlouho hledáme nějakou vodu. Nakonec nabíráme ve svahu poblíž sestupové cesty k jezeru. Okoukneme pár protijdoucích slečen a po nádherné a místy docela úzkém traverzu stoupáme do sedla pod strmými stěnami skalního jehlanu Vf. Garbova. Ten v pohodě obcházíme zprava a strmými serpentínami vystoupáme až na vrchol Vf. Scara (2306 m). Ten poskytuje báječný kruhový výhled. Za zmínku stojí především rozeklaný skalní hřebínek Vf. Boia a taky travnatá sedla před námi rozdělena skalnatým jehlanem s kótou 2261 m. Už vidíme i útulnu Scarii, kde dnes strávíme noc. Chvilku pobudeme a pokecáme a pak už jen seběhneme dolů nadcházející velká suťoviska jednoho z bočních vrcholů. Obdivujeme mělké, zelené a na vodu bohaté severní doliny a jasně říční úzká údolí se suťovými srázy na straně jižní. Poslední pokochání na hřebínku pohledem na ke skalním hřbetům skupiny Negoiu a scházíme dolů k útulně. Už tu je asi rumunský páreček, tak jim budeme dělat jistě vítanou společnost. Papř jde pro vodu k prameni kousek pod útulnou a já zatím vařím. Maďarský guláš s rýží. To je zrádlo. Večer

ještě vyběhneme na hřebínek a dáme si při západu slunce Plzničku, kterou jsem Papr tak obětavě vynesl. (Aleš)

### **Sobota 21.7. - Negoiu**

Pokračujeme po hřebeni přes Vf. Musceaua (2277 m) – travnatý, místy ostrý hřeben. Dále stoupáme svahem na Vf. Serbota (2331 m) – stádo ovcí. Aleš věnoval bačovi zapalovač. Na vrcholu Papr sešívá brašnu na foťák. Sestup ostrým skalnatým hřebenem – několik lezeckých míst – nejtežší část po vrcholem. Papr to ochcal po pěšině. Výstup na Negoiu (2535 m) – 2. nejvyšší hora Fagaraše. Ve spodní části (pokračování hřebínku) trochu lezení. Na vrcholu oběd. Vedro. Sestup krátce po hřebíku a pak z hřebene dolů Draculovou soutěskou (Strunga Dracului) – asi 100 m žlab jištěný řetězy. Sestup sutí k jezeru Caltun (2135 m). Kromě Papra koupání. Na břehu bivakování chata. Nabíráme vodu ze sněhoviště. Následuje krásný úsek pod skalními věžemi pod vrchol Vf. Paltinului (2399 m) – vápencový. Odpojujeme se z hřebenovky a sestupujeme po modrém pruhu k jezeru Balea Lac (2030 m) – tábořiště, restaurace, stánky, silnice. Spousta lidí a aut. Většina žen naostro. Koupání v jezeře (kromě Papra) – krásná voda, plavání. Občerstvení u stánku – Mici – pečená směs jehněčího a hovězího + pivo Ciuc. Spaní nad areálem u meteorologické stanice. Papr ve stanu, my pod širákem. Polojasno, vedro. Krásná etapa! (Uzel)

### **Neděle 22.7. - výkon jak cyp**

Dnešní den bude do analů vepsán jako den, kdy jsme byli tři kroky od smrti a kdy jsme pokořili Moldoveanu. Vstáváme standardně v 6:30 nestandardním způsobem, bo stehna bolí jak cyp a chodíme jak namrdaní kačeři. Posnídáme včera zakoupenou roládu, moc nezasytí, ale je výborná. Aleš si stěžuje na lehkou bolest hlavy po včerejším uspávadle, takže odmítá ranní slivku. Budiž mu na omluvu, že v tom civilizačním ruchu by se bez tří Ciuců těžko usínalo a takto to bylo raz dva. Do sedla Șaua Caprei stoupáme ve stínu, takže to jde. Je kolem devíti a u jezera Capra je hic na koupání, které z časového presu musíme oželet. V průvodci uvedený silný pramen vody opět nenacházíme a nikdo o něm neví. Nijak nás to neudivuje, není to poprvé. Nyní stoupáme po červeném pruhu dál, obcházíme hřebínek a scházíme celkem mírně dolů. Tu překonáváme první sněhové pole a vyrážíme vstříc dalším dvěma na traverzu v úbočí Turnul Vártopei. Naskýtá se nám výhled na domnělé Moldoveanu, kdy se kocháme zdejšími rozkvetlými loukami, skoro alpskými. Protijdoucí dvojčička nás varuje přes sněžnými poli, takže první přechází pouze Aleš, já s Uzlem podcházím, a druhé s Alešem nadcházím. Následně dokončíme traverz a prudce stoupáme ke skalnímu oknu Fereastra Zmeilor (Dračí okno) v Portița Arpașului, kde zjišťujeme, že Moldoveanu není šance vidět a celou dobu koukáme na Vf. Buda. Dáváme krátkou pauzu a vyrážíme vstříc úseku nazvanému „Tři kroky od smrti“ – je odjištěn ocelovými lany, která se místy spíš pletou než aby pomáhala. Začátek je označen křížkem se jménem a textem „...from Czech Republic“. Povzbuzující... Úsek těžký není, ještě jednou se dostaneme se dostaneme k ocelovým lanům, pak klesnem a vystoupáme do sedla, odkud následuje pěkný koží hřbet, výstup do sedla a traverz a sestup k jezeru I. Pođu Giurgiului. Před sestupem si dáváme pauzičku na Vf. Arpașu Mare a kocháme se nekonečnými výhledy na všechny strany Fagaraše, konečně i samotným Moldoveanu. Sestup je nově značen přes vrcholek Vf. Mircii, ale my jdeme postaru traverzem, který je výrazně chozenější – v jednom místě je lehce exponován, jinak pohoda. Sestup je ostrý a nepříjemný. Zato mytí se ve vodě jezera se zbytky sněhu je příjemné a osvěžující. Je už po 13. hodině, takže dáváme oběd. Slunce nemilosrdně žhne i v této nadmořské výšce a my se pálíme. Čas nás tlačí, chceme dnes dobýt nejvyšší bod Rumunska, takže po obědě nasazujeme velmi rychlé tempo. Vodu jsme nuceni nabrat přímo z jezera. Dá se jít rychle, pohybujeme se traverzy jižních svahů, kde je krásný chodník. Občas se dostaneme do sedla a můžeme porovnávat jižní a severní svahy – severní jsou krátké a strmé, na koncích jsou vidět obce, jižní jsou pozvolnější, travnaté, zalesněné a snad nekonečné. Sem tam je vidět i salaš a stáda ovcí, je vidět, že jsme opustili skalnatou část Fagaraše. A jak cesta ubíhá, dostáváme se do sedla Șaua Orzănetel. Uzel se jde vyprázdnit, ale hned mě volá, že mám nahodit telák a jít za ním. Je mi divný, že by tu byla fešná turistka naostro a jiný důvod pro Uzlovo volání mě nenapadá. A taky že není, je to kamzík. Trochu se schovává, tak na něj Uzel píská a kamzík mu to vrací syčením. Po této příhodičce stoupáme ze



sedla na Vf. Viștea Mare, necháváme tu batohy a po hřebínku vyrážíme na Moldoveanu. Asi 15ti minutový hřebínek dokázal příjemně překvapit, když se našly i lehce lezecké úseky. Kolem 18. hodiny pokořujeme vrchol, fotíme, dáváme vrcholovku, kocháme se výhledy vpřed i vzad a pochvalujeme si liduprázdnost hor, kterou kazí pouze pár lidí u refugia v sedle. Aleš si vyřizuje svoji večerní agendu 14 esemesek. Kde jsou ty starý časy, kdy nadával na mobily?!? Teď má vždy alespoň jeden při sobě. :-/ Prudkým krpálem scházíme do sedla a již mírněji k plesu L. V. Valea Rea. Schazujeme a rychle pelášíme do vody, bo tu je již stín a zima. Pro lidi v sedle se stáváme atrakcí, když řveme blahem. Uzel má opět vlastní večeri, my máme nejprve mix dvou polívek, kdy jedna je s medvídky, a pak nevydařený kuskus na sladko (cukr+Granko). Pramen vody máme do 100 m, kdy voda vytéká ze zbytků sněhu. Spát jdeme obligátně ve 22:00. Já opět musím bohužel do stanu, protože nemám nejteplejší spacák... :-( Kluci nadávají na tankerky (malé štípající mušky, ty větší jsou pancéřové pěstičky - to má Aleš z Verčiny vojenské mluvy), které prudily už před tím. (Papr)

### **Pondělí 23.7. - poslední den na Fagarași**

Noc u jezera L.V. Valea Rea teda rozhodně nebyla z nejlepších, protože bylo vedro a neúnavně na nás útočily mušky tankerky. Ráno fouká svěží větřík, ale na sluníčku se docela příjemně snídá. Nabíráme plnou zásobu vody, protože po cestě žádná být nemá. Vyrážíme v 8:30 a hned první metry představují tvrdou zkoušku naší vůle. Jde se opravdu ztuha. U chaty (útulny) už pořádně fouká, ale modré nebe slibuje i tak krásný den. Traverzem stoupáme úbočím vrcholu s kótou 2461 m. Za rohem se nám otevře dech beroucí pohled do dolinky plesa L.E. Valea Rea, které je půvabně zasazené do členitého reliéfu údolí rozprostírajícího se pod temnou dominantou vrcholu Vf. Galbenele (2456 m). Pleso poskytuje dobrou možnost koupání, kterou využívá i početná skupina turistů. Mírně sestupujeme a pak opět stoupáme traverzem pod již zmíněným vrcholem. Dáváme pauzičku a chvíli se nerušeně kocháme tichou krásnou hor. Následuje několik dalších sestupů až výrazného sedla Fereastra Mica a Sambatei. cesta dolů je pro mě osobně velmi vysilující. Konečně zase stoupáme a sem tam je zase chvíli se ohlédnout zpět a pokochat se pohledem na čisté vykrojené hřebeny s výraznými špicemi. Strmé severní srázy ostře kontrastují se sytě zelenými jižními svahy. Obzoru stále ještě dominuje hradba masivu Moldoveanu. Opět lehce stoupáme a klesáme do dalšího sedla Feneastra Mare a Sambatei. Tato poměrně hluboká sedla představují jediná místa, kde se stezka dostává přímo na hlavní hřeben, jinak stále ubíhá traverzem jižních svahů. Otevírá se nám pěkný pohled do závěru doliny Bandei, které vévodí relativně ploché vrcholy Vf. Dara a Vf. Hartopu (oba cca 2500 m). Velmi příjemným traverzem stoupáme pod vrcholy tvořícími tuto hlubokou dolinu. Závěrečný úsek stezky vede po hřebínku a nám se naskýtá fantastický pohled na tyrkysově modré jezero Urlea. Konečně dáváme obědovou pauzu, protože i honil Papr už toho má dost a také konkrétně formulujeme naše další rumunské plány. Jakmile se přehoupneme kolem vrcholku Vf. La Fundul Bandei, celé pohoří úplně změní ráz. Ocitáme se na nekonečných travnatých pláních s nevýraznými plochými vrcholy, které však prudce až prahovitě spadají do dolin. Po pravé ruce se nám naskýtá líbivý pohled na malá plíska Mioarelor a Geamanu zasazená v travnatých terasách mezi jednotlivými prahy. Volám do dopravní agentury a pokouším se přeobjednat cestu domů už na pátek. Po nekonečných loukách stále mírně klesáme až nad dolinku Zarnei s malým plískem. Tu obcházíme zleva a docela příjemně klesáme do nejnižšího fagarašského sedla Curmatura Zarnei (1923 m). Sestup zpestřují docela fajně skalky vyčnívající z jinak už docela fádních luk. Rozlehlé sedlo je plné malých plísek nebo spíš louží, které slouží jako domov stovkám žab. Kluci se nakonec v jedné z těch louží zlehka okoupou, ale netváří se nijak nadšeně. Zato dohra v podobě Paprova focení žab a Uzlova focení fotícího Papra - oba na Adama - byla sranda k popukání. Znovu volám na jízdenky a máme tickety na pátek. Celkový dojem hyzdí útulna v dezolátním stavu plná odpadků. Podle průvodce nás nyní čeká poslední výraznější stoupaní přechodu na vrchol Vf. Zarnei (2223 m), kde se nachází několik dobrých pramenů úplně ledové vody. Lačně doplňujeme drahocennou tekutinu v sobě i lahvích, pokecáme s Holandřany a valíme dál. Obcházíme malebnou mělkou dolinku Ludisoru, kterou okupuje stádo ovcí a v nekončících loukách stoupáme pod vrchol Vf. Ludisoru. Otevírá se nám naprosto výjimečný pohled na přízračně bílou hradbu pohoří Piatra Cracului. Opravdu

ohromující pohled. Nesmíme ale opomenout ani krásně nasvícený masiv Izeru a spojovacího hřebínku s Fagarašem. Sestupujeme do sedla Bratila, které je naším dnešním tábořištěm. Najdeme si pěkný závětrný platz na spaní. S Paprem vaříme vepřovku s materiédouškou a uzel dvojité kuře na paprice. Voda je kousek pod hranou severním směrem. (Aleš)

### Úterý 24.7. - Culmea Mezea

Po 23. hodině nás budí Aleš a jde k nám do stanu, že se otočil vítr. Budíček si ráno o 1/4 hodíky posouváme, Aleš pak jde snídat na sluníčko, aby mu nebyla zima. My jsme u stanu, celkem pofukuje. O půl deváté již stoupáme do traverzu vrcholu Vf. Brătilei a můžeme obdivovat celý hřeben Culmea Mezea, který tvoří spojku mezi Fagarašem a Iezer Papuša. Travnaté kopce traverzuje a míjíme i krásnou salaš s koňmi. Při sestupu do sedla Curmătura Mezei se v trávě ukazují jalovce, časem kleč a dokonce i pár poničených smrků. Je vidět, že jsme klesli a poprvé se dostali pod hranici 2000 m (1865 m n.m.). Jde se příjemně, protože pofukuje větřík, který tlumí sílu slunečních paprsků. Naskýtají se nám výhledy do nekonečných táhlých údolí, kdy jedno přechází v druhé, z vrchu sledujeme salaše a jednoho baču s ovcei i potkáváme. Co nám říká o Iezer Papuša nevíme, ale děkujeme mu. Hřebínek v okolí vrcholu Vf. Mezei (2125 m n.m.) je krásný kozí hřbet, kde vystupují nad povrch různé skalky a šutry, vše je doplněno různobarevnými květy. Uzel nás upozorňuje na zmije, ale před námi se již odplazí a ztratí v trávě. Při sestupu do sedla Curmătura Oticu (1863 m, n.m.) míjíme stádo krav a otvírá se nám výhled na Moldoveanu. Krávy Aleše lehce znepokojují, zvláště když se jedna s hlasitým bučením vydává za námi. Nicméně v sedle zastavujeme i tak na oběd. Pramení tu potok Boarcășu, my tu oplachujeme nohy a hlavu. Asi by se tu dala doplnit i voda, ale chodí sem pít a srát krávy, jak brzy zjišťujeme. Aleš je jejich přítomností opět znervózněn. Po obědě začínáme stoupat na nejvyšší vrchol pohoří Iezer Papuša - Vf. Roșu. Jedná se o mohutný vrchol s mnoha kamennými poli. Cestou se obdivujeme skalám hřebene Colții Cremenii, kluci si plánují prvovýstupy. Asi čtvrt hodiny pod vrcholem dáváme pauzu, vyhříváme se a kocháme výhledy. Vrchol je travnatý členitý a nevýrazný. Všude kolem nás jsou vidět nádherné hory - kam jen oko dohlédne. Viditelnost nám umožňuje vidět Moldoveanu i Negoiu, na druhé straně přízračně bílé Piatra Craiului. Máme hafo času, tak postupujeme pomalu dál a zpod Vf. Iezerul Mare se nám poprvé ukazuje jediné pleso celého pohoří - Iezer. O koupání je rozhodnuto. Ještě chvíli se kocháme a pak sestupujeme širokým hřebínkem s jasnými známkami mrazového zvětrávání, místy jdeme po kamenných polí. Před finálním sestupem k plísku je smírčí kříž a sestup je příjemně mírný. Batohy dáváme k refugiu a jdeme si zaplavat. Voda v plese je čistá, ale jinak je vidět, že jsme již blízko civilizaci a na dně je možno najít rezavé plechovky. Chladná voda osvěžuje a díky hloubce asi pěti metrů jde i pěkně plavat. Oblékáme se, když přichází trojice Rumunů, a jdeme vařit večeři. Pramen vody je vydatný, refugio opět poničené, ale z venku pěkné. Aleš vaří sojové maso s neapolskou omáčkou a těstovinami, já si fotím. Pak ale musím umýt ušáky, kluci staví stan a já si fotím zátiší... Spát zkusíme venku, stan je jako protivětrná bariéra. Dopíjíme slivovičku, dáváme korbačiky a po 21:00 se snažíme usnout. Ve 23:20 se budíme vedrem, obloha je zatažená a o chvíli později to vypadá, že bude pršet. Uzel se stěhuje do refugia, my do stanu. (Papra)

### Středa 25.7. - sestup k chatě Voina

Náš konečně pořádně oddychový den začíná dost neidylicky v 5:30, kdy nám vítr málem roztrhá blbě postavený stan. Takže s Paprem docela legračně představujeme. Ale pak spíme až skoro do 9h, kdy nás probudí vedro ve stanu. Líně se potácíme kolem chaty, debatujeme na docela zvláštním počasím a pomalu ale jistě zavrhuje koupel v jezeře. Rozvážně snídáme a pozorujeme hromadící se mraky na Piatrou. Poklidné ale větrné ráno dovršíme lehkým obědem a kolem 11:30 (!) vyrazíme vzhůru do sedla. S přibývajícimi metry sílí i intenzita větru a nahoře na hřebenu je docela husto. Až po chvíli si všimneme dnešní naprosto výjimečné viditelnosti a totálně fotogenického počasí. Časem trošku litujeme, že jsme nevystoupali zpět na hřebínek a nepokochali se jistě úchvatně čistým pohledem na Fagaraš. Po cestě vinoucí se západní částí pohoří vystupujeme na vrchol s kótou 2306 m, vyznačený dvěma výraznými kamennými mohylami. Nemůžeme se nasytit nádherných pohledů na hřebeny pohoří Izer - Papuša, majestátní Piatru i

další nesčetné a pro nás neznámé vrcholy a hřebeny. Viditelnost je zcela jistě nejlepší za celou dobu našeho putování. Jen velmi zvolna a neochotně sestupujeme po hřebínku dolů. Na dalším výraznějším vrcholku se opět chvíli zastavujeme a Papřík tvoří několik posledních fotek. Společnost nám dělá neustále štěkající pastevecký pes, který nám při dalším postupu nažene spolu s dalšími pořádný strach. Travnatým hřebenem sestoupíme až k hranici lesa, kde si dáváme poslední pauzu a druhý oběd. Zpestřením jsou dva pastevci vesele se prohánějící na koních, kteří ochotně pózuji objektivům fotoaparátů. Opouštíme poslední vyhlídkový bod a spouštíme se k salaši obklopené kravami a nádhernými koňmi. Kluci jsou jak bez sebe a fotí jako o život. Poslední fázi představuje prudký sestup lesní cestou. Procházíme silně těženými úseky, cesta místy dosahuje neuvěřitelným sklonů, i při chůzi víříme pořádná mračna prachu. Konečně je tu Cabana Voina. Rozhodně to není žádná romantická horská chata, jak jsme čekali. Dáme rychlé a oslavné pivo a taky obligátní Miči, ale bylo nesrovnatelně horší než na Lac Balea. Postavíme stan na plácku u řeky, navaříme něco málo k večeri a vyrazíme na Voinu na repete. Ráno máme naplánovaný přesun dolů, snad autem nebo busem... no uvidíme. Medvědi nás snad taky nesežerou. (Aleš)

### **Čtvrtek 26.7. - Hurá do civilizace**

Medvědi nás v noci nesežrali, zato jsme i s venku spícím Uzlem málem umřeli na Paprovy otřesně páchnoucí prdy. V poklidu vstáváme, snídáme podle klasického scénáře a nakonec si zajdeme na káfičko, v Paprově případě na pivíčko, na sluncem zalitou terásku. S dopravou dolů to vypadá dost bledě, i když se anglicky mluvící číšník docela snaží. Nakonec v 9:30 definitivně zvedáme kotvy a po vlastní ose směřujeme do 25 km vzdáleného městečka Campalung. Cesta po betonové silnici ubíhá poměrně rychle, jdeme jako stroje, Kopíruje břeh přehradní nádrže Rausorul. Vzdálenost odhadujeme podle sestupného číslování sloupů elektrického vedení. Sem tam projede auto, ale spíš nahoru a dolů jsou stejně plná. Na jezeře trénují kanoisté a my jim tiše závidíme, že letí po hladině jako šíp. Otevírají se nám pohledy zpět k vrcholům Papuši. Definitivně se loučíme s rumunskými horami. U hráze míváme ukazatel "Voina 10 km", takže už nám chybí jen 15 :-). Klesáme podél hráze, potkáme několik koňských spřežení i haluzáckých "Romanů". Stopneme policajta, dáváme se do řeči (spíš řeč těla než verbální projev) a nakonec se všichni nasoukáme do auta. Sotva se rozjedeme znovu stojíme, ukazuje nás známému, který mluví trochu česky a chválí "české kočky". Popojedeme ještě pár kilometrů k prvním domečkům. Tady stojí tranzit (maršutka), takže měníme dopravní prostředek. Nadšeně děkujeme pojicajtovi a za chvíli valíme vesničkou Leisteri do C-lungu. První desítky metrů jsou dost děsivé, ale pak se dědina docela vylepší. Domy i ploty jsou bohatě zdobené, každý dvorek má stinné zátiší z révy. Ubývá psů a špinavých dětí, přibývá normálně vyhlížejících lidí. Tranzit se pomalu plní. Konečně příjíždíme do C-lungu a vystoupíme přímo na autobusovém nádraží. V blízké bance měním peníze, koupíme lahodné jablkové záviny a už sedíme v dalším tranzitu, tentokrát to Brašova (cca 90 km, 12 lei, 3h). Po přetížené, rozbité silnici začneme hned za městem prudce stoupat do okolních kopců. Projíždíme okolo velikého kamenolomu, který jsme viděli z hor. Silnice se drápe vzhůru v prudkých serpentínách a my se ploužíme na jedničku za kouřícími kamiony. Projíždíme krasovou oblastí východně od hřebene Piatry. Nabízejí se nám úchvatné výhledy po okolí i do dálky. V polovině cesty je krátká přestávka a pak už jen sjezd rovin rozprostírajících se kolem Brašova. Napravo od nás vystupují skalní stěny pohoří Bucegi. Míváme zámek (hrad) Bran, který je velkým turistickým lákadlem širokého dalekého okolí. Následuje pevnost Rasnov a pak už jen zastavení provozu na státní silnici, protože přecházelo stádo krav. Příjezd do Brašova je dost děsivý, vládne tu naprostá dopravní džungle (jak se na první pohled zdá). Všude kolem jen paneláky. Na nádraží ukojíme hlad řádným hamburgerem a už nás odchytne slečna nabízející ubytování - něco jako internát, palandy, v centru, 40 lei/os/noc. Moc neváháme, kupujeme lístky na MHD (1,5 lei/lístek) a busem č. 51 jedeme až na konečnou. Projíždíme starým Brašovem a na malém náměstíčku připomínajícím náves vystupujeme. Ujme se nás další holčička, ukáže nám ubytko, vše vysvětlí a nabídne výlety včetně pozorování medvědů přímo v Brašově. Rozložíme se na 3 postelích a hurá do města. Nejdřív omrkáme kostel sv. Mikuláše s první rumunskou školou, pak projdeme k jedné z nejužších uliček Evropy (Strada Sforii) a pak už konečně na moc pěkné hlavní náměstí. Všude je

spousta hospůdek se zahrádkami, takový brašovský Staromák. Ještě rychle koukneme na slavný Černý kostel a už kluky tlačím na jídlo. V jedné z restaurací si dáme moc dobrou místní pochoutku a pivko. No prostě pohoda. Platíme 23 lei/os. Nacpaní jak žoci jdeme zpět na hotel vyrovnat účet a pak na chvilku do města podívat se na noční Brašov. Těsně po půlnoci už jsme zpět a jdeme spát. (Aleš)

### **Pátek 27.7. - Cesta domů**

Vstáváme docela pozdě, ale není vcelku kam spěchat. S Papříkem posnídáme obligátní müsli, ale už nám to pěkně leze ušima. Naše ranní procházka je tentokrát zaměřena na strážní věže (bašty) Rašovského opevnění. Obě jsou pěkně opravené a poskytují slušný výhled i z přístupového schodiště (za vstup do objektu se platí vstupné). Obdivujeme Rašovské střechy a komíny a užíváme si odpočinku. Navštívíme krásné zahrady na rozhraní starého a nového města a také pravoslavný kostel, kde Kapříkovi zruším fotku interiéru (k jeho značné nelibosti). Na náměstí ještě zajdeme do Ička, kde hned poznají, že jsme Češi) berou materiály a nic nekoupí). V malinkatém obchůdku si trošku nakoupíme a přihodíme k tomu palačinky se smetanou a parmezánem, které s chutí zbouchneme a zalijeme pivem v zahradách kostela sv. Mikuláše. Pak už jen vyzvedneme bágly a nabereme vodu v hostelu a odstěhujeme se do parčíku na „návsí“, kde se rozložíme a pořádně se naobědváme. Jen keřírové mléko nebylo asi to pravé ořechové, ale místní hladový kocour se po něm mohl utlouct. Tak se měl Macek dneska aspoň dobře. MHD sjedeme na autobusák a pak dalším na Bus Station 2. Ten ale žádnou důvěru nebudí, Žamberk je proti tomu hotová Florenc. Následuje nekonečné čekání ve vedru a smradu, nervozita stoupá. Když už zpoždění činí 40 min, voláme do busu. Prý je tu za 15 min. Nakonec odjíždíme z Brašova s 2h zpožděním, ale jedeme a to se počítá. S úlevou si dáváme pivko, jedeme domů. Cesta do 160 km vzdáleného Sibiu se neuvěřitelně vleče, silnice je rozbitá, rozkopaná a neskutečně plná. Ještě naposledy se kocháme ostrými štíty Fagaraše a dohadujeme se, který je který. Cestou nás obšťastňuje DVD projekce jakýchsi bulharských Bravohitů... fakt nářez. Ze Sibiu už ale frčíme jako dráha a daří se nám i spát... Do Brna přijíždíme na čas. Loučím se s klukama. Byla to podařen akce... Tak **HORÁM ZDAR!** (Aleš)

Sepsal Aleš, Uzel & Papr